УДК 342.9
Купін А.П.[1], Каланчук О.Я.[2]
[1] доц. НУ «Запорізька політехніка»
[2] студ. гр. Ю-314сп НУ «Запорізька політехніка»

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ БОРОТЬБИ З ПРОСТИТУЦІЄЮ

Система законодавства, що регулює боротьбу з проституцією в Україні, є досить складною, але має низку прогалин, які потребують вдосконалення для підвищення ефективності в боротьбі з цим соціальним явищем. В Україні на сьогодні діють різноманітні нормативно-правові акти, які мають відношення до проституції та суміжних злочинів, таких як сутенерство,

експлуатація та торгівля людьми. Зокрема, це кримінальний кодекс, адміністративний кодекс, закони, що регулюють права людини, і міжнародні договори, що передбачають боротьбу з торгівлею людьми.

Однак, через різні правові лакуни та суперечності в існуючому законодавстві, є нагальна потреба у його удосконаленні. Основним актом, що регулює кримінальну відповідальність за участь у проституції, є Кримінальний кодекс України. Стаття 303 Кримінального кодексу передбачає відповідальність за організацію або втягнення осіб у проституцію, що карається позбавленням волі на строк від 3 до 7 років. За сутенерство та інші форми експлуатації стаття 303 встановлює покарання у вигляді ув'язнення на строк від 5 до 10 років. Однак цей підхід виключно карального характеру може бути не завжди ефективним, оскільки не враховує соціальні причини, що змушують осіб до участі в проституції.

Згідно з адміністративним законодавством України, проституція сама по собі не є кримінальним злочином. Проте, за порушення правил, які стосуються проституції, передбачені адміністративні покарання. Наприклад, стаття 181-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення, про яку вже говорилось раніше, передбачає штрафи за порушення законодавства щодо розпорядження проституцією, але ці покарання зазвичай не мають значного впливу на зменшення цього явища, оскільки вони не зачіпають організаторів та сутенерів, а лише осіб, що здійснюють проституцію.

Закон України «Про протидію торгівлі людьми» теж, важливий елемент законодавчої бази боротьби з проституцією, оскільки проституція часто є наслідком торгівлі людьми. Закон надає визначення торгівлі людьми, а також передбачає кримінальну відповідальність за експлуатацію людей з метою проституції. Зокрема, стаття 149 Кримінального кодексу України передбачає

покарання за торгівлю людьми на строк від 5 до 12 років позбавлення волі. Однак, ця стаття часто застосовується недостатньо ефективно через складність доведення факту торгівлі людьми та недостатню кваліфікацію правоохоронців у розслідуванні таких злочинів.

Україна є учасником ряду міжнародних угод, спрямованих на боротьбу з проституцією та пов'язаними з нею злочинами. Це, зокрема, Протокол до Конвенції ООН про права дитини щодо торгівлі дітьми, дитячою порнографією та проституцією, а також протоколи Європейського Союзу щодо боротьби з торгівлею людьми. Міжнародні угоди встановлюють загальні принципи боротьби з проституцією, але потребують адаптації до національних умов і конкретних особливостей українського правового середовища.

Враховуючи існуючі проблеми, можна визначити кілька основних напрямів для вдосконалення законодавства щодо боротьби з проституцією в Україні.

По-перше, є необхідність розробити комплексні заходи, що включають не лише посилення кримінальної відповідальності за сутенерство та торгівлю людьми, а й запровадження програм підтримки для осіб, які стали жертвами проституції. Важливо створити соціальні програми реабілітації та працевлаштування для постраждалих, а також розвивати систему захисту свідків, що допомагають у розслідуваннях торгівлі людьми.

По-друге, необхідно переглянути адміністративне законодавство для запровадження більш дієвих санкцій проти організаторів проституції. Замість того, щоб лише карати осіб, що здійснюють проституцію, законодавство повинно зосереджуватися на боротьбі з організованими мережами, які контролюють цей бізнес.

Далі, важливо посилити міжнародну співпрацю для протидії транскордонним злочинам, пов'язаним з проституцією та торгівлею людьми. Україні слід активніше працювати з міжнародними організаціями для запобігання потраплянню громадян до проституції за кордоном та забезпечити належний захист для постраждалих.

У підсумку, для ефективної боротьби з проституцією в Україні необхідно створити більш збалансовану законодавчу базу, що включає не лише жорсткі покарання, але й заходи підтримки та реабілітації осіб, які потрапили в цей соціальний механізм.